

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Elena Covalenco,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, declarat de avocatul Boris Druță, în numele inculpatului

*Larin Anatolii xxxxxx, născut la
xx xxxxxx xxxx, originar și locuitor al or. xxxxx, str.
xxxxxxxxxx xx, ap. xx, cetățean al R. Moldova,
condamnat anterior prin:*

*1) sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău
din 21.04.2016, în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod
penal la 1 an închisoare;*

*2) sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău
din 21.04.2016, în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod
penal la 5 luni închisoare;*

*3) sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din
27.09.2016 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 84 Cod
penal la 1 an și 9 luni închisoare.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.08.2016 – 22.12.2016,
instanța de apel: 24.01.2017 – 14.03.2017,
instanța de recurs: 15.05.2017 – 14.06.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Potrivit sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Larin Anatolii a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, inclusiv prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 21 aprilie 2016 și sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 27 septembrie 2016, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 12 aprilie 2016.

2. Instanța de fond a constatat că la 01 aprilie 2016, aproximativ la ora 13:55, inculpatul Larin Anatolii, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în scara nr. 6 a blocului locativ 22, str. Ion Dumeniuc, mun. Chișinău, de unde pe ascuns, din holul etajului I, a sustras o bicicletă pentru copii de model „Permax” la prețul de 3800 lei, cauzându-i părții vătămate Raileanu Ecaterina o daună materială în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul a recunoscut vina, a manifestat căință sinceră, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, dar a comis o infracțiune mai puțin gravă, fiind condamnat anterior, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Avocatul Boris Druță a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

Apelantul a invocat că inculpatul a solicitat examinarea cauzei penale în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale.

Inculpatul a declarat că dorește să făurească o viață pașnică, s-a căit sincer și a declarat cu lux de amănunte cele comise, regretând cele întâmplate cu multă sinceritate. El a solicitat stabilirea unei pedepse non privativă de libertate, fiind gata s-o execute.

Instanța a emis o sentință prea aspră. Privarea de libertate este o măsură exagerată, iar inculpatul dorește să se angajeze în câmpul muncii.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a comis infracțiunea imputată.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina, a manifestat căință sinceră, a comis o infracțiune mai puțin gravă, nefiind stabilite circumstanțe atenuante și agravante.

La fel, prima instanță corect i-a aplicat inculpatului pedeapsa închisorii pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, ținând cont că el a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală, aplicând prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Or, inculpatul a comis mai multe infracțiuni ceea ce denotă că el nu a luat calea corijării și îndreptării.

Astfel, pedeapsa închisorii numită definitiv, conform prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, nu poate fi alta, decât cu executare în penitenciare de tip semiînchis.

Instanța de apel a menționat că în cazul în care instanța de judecată a redus pedeapsa în conformitate cu circumstanțele prevăzute la art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, acestea nu mai pot servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Pedeapsa aplicată inculpatului este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise și circumstanțelor cauzei, care corect au fost constatate de către instanța de fond.

5. Avocatul Boris Druță a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

Recurentul a invocat că inculpatul se căiește sincer, dorește să se angajeze în câmpul muncii și să ducă o viață pașnică, fără să mai încalce legea.

Deși încadrarea juridică este corectă, nu este echitabilă privarea de libertate a inculpatului.

La emiterea sentinței de condamnare nu s-au respectat cerințele prevăzute de art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală, art. 5 și 13 CEDO, deoarece pedeapsă stabilită nu este rezonabilă și atentează la dreptul la libertate.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 pct. 2), 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii

atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat în drept pe art. art. 427 p. 2, 6 Cod de procedură penală, avându-se în vedere, probabil, art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeuri pentru recursul ordinar - instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5., din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens și indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (4) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă

în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. În cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, instanța de judecată stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Or, soluția instanțelor este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în

baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Druță, împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, în privința inculpatului Larin Anatolii xxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 iunie 2017.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun